

[Kent Kirk]

anden grund er nødt til at bruge i det interne arbejde. Det mener jeg er virkelig nødvendigt, hvis kommunikationen imellem befolkningen og politikerne skal være i orden.

Hr. Ivar Nørgaards erfaringer i internationale forhandlinger bør tilsige ham, at man er nødt til at bruge et klart teknisk og juridisk sprog, når man skal være enige om noget imellem 12 forskellige lande, der har deres forskellige sprog, og noget, der skal være juridisk bindende. Derfor bruger man selvfølgelig dér »Den europæiske Fællesakt«; det er en normal betegnelse for det arbejde, der er foregået. Men jeg tror ikke, der er ret mange danskere, der i fremtiden vil gå og bruge den betegnelse. Jeg mener, at ordet »forhandlingsresultatet« klart vil belyse, hvad det er, befolkningen skal tage stilling til, og derfor mener jeg også, at det er det spørgsmål, der skal stilles til befolkningen.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg synes jo ikke, der kan være tvivl om, at det er utrolig svært at gøre dette her til noget, skal vi sige folkeligt, letforståeligt. Det har statsministeren været inde på i og med, at han sådan med et smil leverede det dér: ja men skal vi skrive, at de skal stemme til § 55 A i EØF-traktaten osv.? Det siger noget om, hvor svært det er.

Hr. Niels Helveg Petersen har også været lidt inde på det, men jeg har nu ikke rigtig forstået argumentationen for, hvorfor der ikke skal laves et stykke oplysningsarbejde, og derfor er jeg gået herop igen for at spørge, om det ikke var en god idé, at vi lavede sådan en oplysningsavis, som man lavede i 1972, og hvor partierne kommer til orde.

Vi må tale om i udvalgsarbejdet, hvordan dette her skal gøres, for det ville jo være nemt nok at lave en kolonne i den ene side, der siger ja og argumenterer for det, og en kolonne i den anden side, der siger nej og argumenterer for det. Og så det radikale venstre over midten nede forneden, for de skal vistnok argumentere for begge dele, har jeg forstået.

Jeg mener ikke, der kan være nogen tvivl om, at dette i praksis vil kunne lade sig gøre. Spørgsmålet er, om der er vilje til det, og folketinget har jo bevist, at det er muligt. Den avis, jeg står med en fotokopi af, er udgivet af folketinget. Den ansvarshavende re-

daktør var Helge Hjørtedal – ham har vi heldigvis hos os endnu – så det er en mulighed. Det er altså gjort før. Men med den diskussion, der ikke alene har været her i tinget flere gange, de diskussioner, vi har haft i markedsudvalget, og de diskussioner, jeg har hørt og set i radio, henholdsvis TV, er folk hovedrystende bagefter kommet og har sagt: ja men hvad handler det her om? Det er jo svært; hvad handler det om, når I siger, at Parlamentet får mere magt? Hvad betyder det i praktisk politik, når det europæiske samarbejde på det udenrigspolitiske område puttes i en traktat, hvad betyder det i praksis, i daglig politik?

Det er sådan noget, vi må oplyse om, for ellers går det da helt galt, og jeg tror da egentlig ikke engang, at det er til jasigernes fordel, at folk ikke kan forstå det her. Det vil jeg ærligt og redeligt sige. Det kan da godt være, at jo mere kompliceret dette her får lov til at fremstå, jo nemmere bliver det at få et modstandersynspunkt ind i det, fordi man kan sige: ja men er du i tvivl, om du kan forstå det her, så sig nej, hvad enten du sagde ja eller nej i 1972!

Så jeg tror ærlig talt, at det i alles interesse er vigtigt at få husstandsomdelt informationsmateriale.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Blot ganske kort. Hr. Ivar Nørgaard sagde for et øjeblik siden, at efter hans opfattelse var det absolut nødvendigt, at man til befolkningen sendte det samme materiale, som folketinget har haft til rådighed, før folketinget stemte. Ja men det gjorde man jo ikke i 1972. Nu stemmer vi om nogle traktatforhold, og i 1972 stemte vi for en tyk og diger grundtraktat, men den blev jo netop ikke sendt ud til befolkningen.

Har hr. Ivar Nørgaard i alle 13 år siden følt, at det var en virkelig alvorlig fejl, han begik, da han i 1972 undlod at sende traktatteksten ud som en husstandsudsendelse, eller er det noget, hr. Ivar Nørgaard først i de sidste dage er blevet opmærksom på? Går der 13 år, inden hr. Ivar Nørgaard erkender sine fejltagelser?

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):